

80
INDO-CHINOIS
910

Mùa Chơi

VĂN ĐIỀU ĐỜI

PHI-LÔ-DÔP Tiên-sinh soạn
(Satires des Mœurs du Temps)

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 10/16

P. K. BẢNG
Việt-Nam Hoa-Quán

CON TIÊN CHÁU RỒNG

Librairie NAM-KY Éditeur

BẮC-KỲ, 17, Bd Francis-Garnier HÀ-NỘI

In lần thứ nhất

Phố Bờ-Hồ

Giá bán 0\$20

SÁCH ĐÃ XUẤT BẢN CỦA HIỆU NHẬT-NAM THƯ-QUÁN

117, Hàng Gai — Hanoi

1. — Tiếng sấm dēm Đông lịch-sử tiểu-thuyết, chuyện ông Dương-đình-Nghệ và vua Ngô-vương-Quyển hai lần đánh quân Nam-Hán nước Tầu Nguyễn-tử-Siêu soạn. 0\$50
2. — Nhân-Duyên-Mộng của Từ-Trầm-Á Từ-Siêu dịch. 0.25
3. — Gia-lễ chỉ-nam, nói về Tang-lễ, Hôn-lễ và Thọ-lễ... Nhà nào cũng phải có một quyển giá 0.50
4. — Bóng hiệp hôn-hoa cũng của Từ-Trầm-Á Từ-Siêu dịch giá 0.40
5. — Cái nạn văn-chương luân-lý tiểu-thuyết Từ-Siêu dịch giá 0.30
6. — Nước Hồ-guơm Lan-Khai soạn bi-tình tiểu-thuyết 0.20
7. — Bia Cửa Ai ? Từ-Siêu soạn nghĩa- hiệp tiểu-thuyết giá 0.35
8. — Sư-Hồ-Mang võ- hiệp tiểu-thuyết Từ-Siêu dịch giá 0.30
9. — Sông chét vi tiên Từ-Siêu dịch giá 0.30
10. — Hán-Sở Tranh-Hùng đã có sô 3 giá 0.12
11. — Guơm-Cứu-Khổ Từ-Siêu dịch sô 3 giá 0.12
12. — Ngũ-hoa-kiếm kiếm- hiệp tiểu-thuyết giá 0.72
13. — Hồ-hải Duyên-văn Nhật-Nam Tùng-Thư giá 0.20
14. — Giấc-mộng Nàng Lê Từ-Trầm-Á giá 0.60
15. — Bề-Tĩnh nổi sóng Từ-Trầm-Á (đương in lại) giá. 0.30
16. — Học chữ Tây của ông giáo Long-Hỏi soạn giá 0.25
17. — Kinh-Hôn-Hiệp Từ-Trầm-Á (đương in) giá 0.20
18. — Cô hàng Hoa Nhượng-Tông soạn (đương in).

Các sách kể trên này ai mua gửi thơ và mandat về :

Nhật-Nam Thư-Quán, 117, Hàng Gai — Hanoi.

Catalogue Livres clasique Romans français et Romans annamite -1928 & 1929, Librairie Nam-Kỳ in xong rồi. Xin viết thư và gửi năm xu timbre về, gửi cho nhận nhanh chóng!
Librairie NAM-KỲ, Hanoi

SẮP RA SÁCH CHƠI XUÂN Năm Kỷ-tỵ

Có đủ : nào luận-thuyết ; nào văn-chương ; nào thi-ca ; nào tiểu-thuyết ; nào ký-sự ; nào nhân-đàm v... v...

Tóm lại là một tập tùng-văn lấy văn-chương làm tô-chất, lấy xuân-cảm làm nguyên-nhân ; rất bổ-ích cho cuộc chơi xuân ! di-dưỡng tính-tình, phát minh tư-tướng ; ai là người tao nhân mặc khách, ai bạn thanh-khí, tiên-tài cùng nhau chơi lấy kéo hoài xuân đi.

Ngày xuân ta hải nên chơi, không chơi xuân bết lại ngôi tiệc xuân.

NAM-KỲ THƯ-QUÁN xuất bản

Mùa Chơi

VĂN ĐIỀU ĐỜI

PHI-LÔ-DÔP Tiên-sinh Soạn

(Satires des Mœurs du Temps)

P. K. B. N.
Việt-Nam Hoa-Quân

CON TIÊN CHÁU RỒNG

Librairie NAM-KÝ Éditeur

BẮC-KÝ 17. Bd Francis-Garnier HÀ-NỘI

TRUNG, HIẾU, TIẾT NGHĨA,

Toàn chuyện

NHỊ-ĐỘ-MAI

(Sư tích Hạnh-Nguyên công Hồ)

Kim-giang NGUYỄN-VĂN-BÂN dịch thuật

Các ngài thích đọc chuyện quốc-văn, thì ai cũng công nhận rằng :
những thiên tuyệt bút thì trừ quyển Kim vân Kiều do cụ Nguyên-
Đu diễn ra văn lục bát ;

Chỉ có quyển *Nhị độ Mai* là văn chương rất hùng-hồn bi thiết,
chuyện đủ cả *trung, hiếu, tiết, nghĩa*, canh trí lại lắm đoạn rất ly
kỳ thảm đạm ;

Nhưng các ngài chỉ mới xem qua bản văn lục-bát mà thôi ; chứ
nguyên văn chính bản *Nhị-Độ-Mai* thì thực còn thanh tao nhã thú
hơn nguyên văn Kim-Vân-Kiều nhiều !...

Nay bản quán gửi về tận Tàu mua được chính-bản nguyên văn
Nhị-Độ-Mai ; càng xem ra lại càng có quan hệ cho nhân tình thế thái
đời nay, thực là quyển sách ai cũng nên đọc vậy ;

Nhất là lại được ông Kim-Giang *Nguyễn-văn-Bân* dịch thuật, thực
đúng với chính bản, và điểm nhuận toàn thể văn chương quyển *Nhị-
độ-Mai* ; lời lời mẫu rõ, hàng hàng lệ sa ; sang năm kỷ ty sẽ hiện các
ngài một quyển sách rất có giá trị vậy. (Hiện in sắp xong)

Nam-Ký Thư-Quán xuất bản

TỰA

« Mua Cười » ! Cười sao lại nên mua ! !

Cuộc đời bề-khở, lẽ ấy là thường ! Cũng tưởng : đa mang chi nữa đeo bông, vui gì thế-sự mà mong nhân tình. Không ngờ đời tuy sâu thăm, mà khách vẫn phải đeo đai ; muốn tuyệt đời mà không có thuốc ! Đời không tuyệt được mà phải chịu những cái khổ tử biệt sinh ly, khôn cùng bệnh hoạn, thương vờ, khóc hão, mừng trượt, vui xuống, nếu người không có bộ xương sống cứng, cái bàn chân to thì không tài nào đứng vững trên trần thế ; may được đứng trên trần thế nhưng cũng còn phải nung đúc lắm can-tràng, vì những nỗi cùng thông bỉ thái ! Cho nên không kiếm được thuốc tuyệt đời thì cũng mong kiếm được thuốc tuyệt sâu cho qua vòng bề khổ ! Muốn kiếm thuốc tuyệt sâu, nên phải gạt lệ, cầm ngọn bút sâu, tạm lấy nước đá mà tưới nguội lửa sâu, viết văn tuyệt sâu, mong mua lấy một cuộc Cười trong thung sâu lũng thăm ! Cười ít cười nhiều, may cũng được một khắc vui gương cùng anh em Hồng-Lạc, bà con Việt-Nam.

Thối thì hay hèn, chẳng qua là một cuộc Mua Cười, mong các bạn « bới lông tìm vết » cũng nhích miệng mà tha cho ! !

Vui gì cái kiếp trần ai !

Mua cười mau kéo để hoài xuân đi ! !

Nhấn bạn tương-tri

Một liếng hi... hi.....

Mai-Động, mùa rét năm Mậu-Thìn (1928)

GÀN-NHÂN

V. II. Phi-lô-Dốp kính tựa

TỰA MUA CƯỜI

Trong thế-giới từ xưa tới nay biết bao nhiêu người oán đời, khóc đời, cho đời là cái khổ hải trầm-luân, cho đời là cái vô vị. Ôi những người khóc vì đời, lo cho đời, phải hy sinh thân thể cho đời; khóc có bổ ích cho đời, thối nên khóc, khóc mà không bổ ích cho đời là thương vờ khóc hão. Cuộc đời tuy lắm chuyện thương tâm; Nhưng tai nghe, mắt thấy nhiều nỗi thương-tâm, khóc thì muốn khóc; khóc vì không được mà thành ra cũng đáng tức cười, sự cười sự khóc ở đời cũng chẳng khác gì nhau. Dù cười dù khóc có bổ ích cho đời nên cười, nên khóc.

Ngẫu nhiên Phi-ló-Dống Tiên-sinh có đưa cho tập văn, tưởng là tiểu-thuyết hay tập văn thơ, không ngờ là tập văn Riêu đời, ngoài đề « Mua cười » tôi xem văn lắm chuyện đáng tức cười, tôi vui lòng in ra thành sách công bố cho đời, chẳng biết có bổ ích gì cho đời, chẳng qua một cuộc mua cười mà chơi

Vậy có mấy câu giới-thiệu trên đầu sách, chớ-tôn độc-giả, ai mua cười ra mua, cười cay, cười ngọt, cười chua cười bùi. Cùng nhau nhin khóc mà cười!!!

Mua cười đề Tựa

M U A • C U ' Ồ ' I

VĂN RIÊU ĐỜI

PHI-LÔ-DỐP Soạn

Rao Hàng

Sách xuất bản đã lâu, lần này là lần thứ 1000.000, mỗi lần in tới 5 cuốn (5 exemplaires) (!)

Chắc chẳng nói, thì các độc-giả vẫn còn nhớ là một quyển sách rất có giá-trị! Văn-chương là văn-chương tòi-tàu nhà đại-gia, tiểu-thuyết là tiểu-thuyết kiệt-tác của danh-sĩ đời nay.

Sách nhan là « KHỐC CỤ HỒNG-BÀNG ». Mới đọc nhan đề chắc các Ngài cũng biết là một cuốn sách có quan-hệ mật-thiết với lịch-sử Tổ-Tiên, có ảnh-hưởng đặc-biệt cho quốc-dân Nam-Việt!! Ai cũng nên xem!! Nhà nào cũng nên có một quyển!

Thực là! mỗi chữ chục hàng châu!
mỗi câu trăm giọt lệ!!

Não lòng nhất là chỗ « Cự Hồng-Bàng » gạt lệ chia tay cùng « Bà cụ Âu-Cơ » rồi nhảy lên ô-tô đi thẳng ra Hải-Cảng, đáp tàu ca-nô ra dứa bễ, khẩu chiêm một bài thơ tứ-tuyệt, ngâm sa-mạc hai câu truyện Kiều rồi đắm đầu xuống bễ!!

Đau ruột nhất là chỗ « Bà cụ Âu-Cơ » trông theo ô-tô khi đã khuất ngàn dâu xanh, đáp máy bay trên lưng chừng giới, ngâm mây câu cung-oán rồi nhảy vót lên mây!!

Hay không biết đâu mà nói!
Thảm không biết đâu mà rằng!!

Sách giấy 4 trang dưới giá bán hai nghìn. Mua buôn trừ 1/4 hoa hồng. Thơ và mandat xin gửi cho:

M. Hùng-văn-Lém

Cháu 11.119.969 đời cụ Hồng-Bàng

N° 1¹/₂ phố Nam-Việt, tỉnh Hanoi

Tonkin (Asie)

Ai kiên-tâm nhất

- Các bậc anh-hùng hào-kiệt chí-sĩ nhân-nhân !
— Dê rô ! Láo toét !
— Moa chịu ! toa bảo ai ?
— Thằng kẻ cắp chợ Đống-Xuân ! Hôm nọ moa thấy nó ăn cắp, người ta dờ được quả tang bèn hiên cho một « trắng » móng giò to kêch-sù lại túm lên bóp Hàng-Đậu, ông Cẩm lại tát siếc vào mặt đom đốp, lại mũi giấy sáng-đá bình-bịch vào đít trong đèn năm phút đồng-hồ mà nó cũng chẳng sa một giọt lệ nào, chẳng thém ngâm một câu thơ sáu nào cứ im thim thít. Ngồi bóp cả đêm vẫn yên-chí, sau ngồi tù ba tháng cũng chẳng than-thân. Sau hạn ngồi tù, tự-do ở ngoài, thì lại dõe một lòng rông một đạo, nghề nào nghiệp ấy chợ Đống-Xuân đi vi-dít tội ngày ! Không nhớ đèn việc trước mà ngã chí ! Thực là gan vàng, dạ sắt, tiết trúc, lòng thông ! Những con người ấy thì tiếng tăm dậy khắp, muôn thuở không mòn bia miệng !! Toa bảo thê có kiên-tâm nhất không ?

— Vàng ! Nhưng thê thì kiên-tâm quá ; thực đáng là làm gương cho cả hoàn-cầu vậy !!

Ai hay ăn dê ? ăn dun ?

— Những người ôm ngã nước, hay ăn dun ! Còn ai hay ăn dê !

— Chả phải ! Có một người vừa thích ăn dê ăn dun, lại những khi có công-việc to, thì được rổng ăn mới thỏa đại thích mồm kia !! ? !

— Người ấy thì tôi chả thấy bao giờ ! Bác bảo tôi mấy !, người ấy có thực, giá mang Hội-Chợ đầu sào được đây ! Vậy Bác bảo tôi biết mấy ! Kẻo hoài dịp đi !

— Quan, quan chứ ai !!

— ? ? ! ! ? ? ! ! ? ? ! !

Trong Kiều ai sâu nhất

— Thúy-Vân sâu nhất ! Mặt con gái mà tròn như mặt giăng lại đầy-dặn thì trông có khác gì quả bóng lớn gắn bằng mọt ! Con gái ấy ma nhìn cũng phải khiếp đảm kinh hồn, nữa là người !!!

Đòi lấy vợ lẽ

Quan ông tuổi đã cao mà lại có máu dê. Quan Bà lại có máu ghen. Quan ông tán cô với quan Bà để lấy vợ lẽ, quan Bà đang ngồi nghĩ gần nghĩ xa, cô Bà mời lại, quan Bà nói nhỏ vào tai Bà mời. Một lúc Bà mời về quan Bà hỏi thề nào, Bà mời ngất nghéo, cô ấy người béo lùn đầy đà, quan bà nghe lọt vào tai, máu ghen uất lên tới ngực, quan Bà hỏi nhỏ Bà mời rằng : ngộ nó để thì làm thề nào ? Bà mời sẽ ghé vào tai quan Bà, cô ấy thề nhưng mà ái-nam, Quan Bà thích quá cười ngất nghéo hai mắt híp tới 30 phút không mở.

Cái gì hay võ nhất?

— Đồ Nhật-bản !

— Không phải ! đồ sứ Nhật-bản tuy hay võ thật, nhưng gương ghệ, đứng tay hậu-đậu thì cũng chẳng hề gì ?

— Thông-phong ; các đồ thủy-tinh chứ gì !

— Cũng không phải !

— Thề chịu ! anh bảo cái gì ?

— Cái bụng con người ta chứ cái gì ! chẳng thề mà người ta vẫn bảo « Cười võ bụng ! » Chứ các cái khác thì ai bảo võ được !

— Hi ! Hi ! Hi !!! Hi ! Hi !!!

Nghệ-tinh.....

Mùa đông, gió bắc gào như bò, giò rét như nước đá. Ngoài thì tối đen như hắc-ín, chẳng có một « ma » nào đi.

Trong một túp lều gianh, mấy bác nhà quê đi đồng về ăn cơm xong, xúm quanh đồng lửa « ân-tình » vừa truyện gẫu vừa uông bát chè tươi cho xuôi họng. Nghe thầy : — Ở đời cạnh-tranh này, người khôn của khó bắt cứ ai ai cũng phải có một nghề trong tay, chứ ruộng tốt bẻ bẻ cũng chẳng ăn ai ! huống chi bọn ta là tui đi làm cu-ly cấy thuê thì bao giờ cho mở mặt với đời được !

— Vì nhất nghệ tinh nhất thân vinh ! anh nói cũng phải ! Thôi ta cũng bỏ việc làm ruộng này mà tìm lầy một nghề khác ! vẫn

biết làm ruộng cũng là một nghề, nhưng người có ruộng bẽ bẽ còn chẳng làm gì nữa là

— Vì bác nói lại phải quá! Thề ta biết chọn nghề gì!

— Nghề gì chả được!

— Nhưng tôi chẳng biết nghề gì thì làm sao?

— Nghề kiêm cò cũng tốt! Ta nên làm.

— Kiêm cò dễ thực! Nhưng nghề ấy thì làm cóc gì mà mở mặt với người năm châu được!

— Chết nỗi! bác chẳng biết à?

— Tôi chỉ ngày đi làm bó bồ^{đi} đi, tôi về lại kéo một mạch đèn gà gáy thì còn biết gì nữa!

— Nghề kiêm cò tốt lắm kia! Tôi có quen một người trước làm nghề kiêm cò ngựa cho một ông Quan Tây mà nay đã được Hàn-Lâm! Nghiễm nhiên là một quan-lớn! nào kém gì đời! Thề chả mở mặt với người là gì!

— Mà bác nghe đều từng hững người đều hỏi soán luôn rằng:

Thề! Thề!... Kiêm cò được Hàn-Lâm thì được Hàn-Lâm gì!? cơ chứ!!

— Hàn-Lâm Kiêm-Thảo chứ gì!

— Ghê nhỉ! Ừ được rồi chúng ta cùng đi! đi! đi!!.....

Làm báo

Hai nhà nho đặc, áo the tàu tàu, khăn xếp gián nhâm, giấy há mỗn, quần cháo lòng, gặp nhau ở Bờ-Hồ Hanoi, cùng nhau cười như nắc nẻ, truyện như vành khuyên, rất ra chiều thân thiết. Dưới bóng đèn điện, nghe thầy một người nói!

— Thế nào? Độ này Nhân-Huynh làm gì?

— Cảm ơn Quý-Hữu! Độ độ này làm báo!

— Lương lậu thề nào? có khá không?

— Khổ lắm! đã bảo làm báo; lương lậu có gì.

Quý-Hữu lại còn hỏi làm chi, cho Đệ thêm thẹn;

— Ô hay! lạ chưa anh em lâu ngày mới hội-diện nên hỏi kỹ cương! chỗ anh em cứ nói thực can gì mà thẹn mà thùng! rõ khách-khí quá!

— Thề Quý-Hữu chưa từng nghe thầy người đời họ nó « ăn báo » là ăn không ư ! Đệ đã lừng mắc bệnh « ăn báo » nhiều phen nên phen này phải mở mắt, ra tay mà « làm báo » giả nợ ! thì lương lậu chẳng nói Quý-Hữu cũng biết ! nói xong trông qua đôi vành kính trắng có mấy hạt nước lóng lánh như ngọc trên châu !!

— Ô ! Ra “ làm báo ” khôn nạn thay !!!

Nói xong cũng lấy mũi-soa ra lau mắt....

Học kiếm tiền

Chủ-nhật ngồi nhàn. Cha ở nhà, con nghỉ học. Hai cha con cùng ngồi chơi nói truyện. Con — Thấy ời ! Học khó quá, con học bài lơ-sông-đờ-sôi không thuộc. Hay thầy cho con ở nhà quách ! Đi học không thuộc lại phải quý phải thước ! mà chả được cái gì ?

Cha — Đố lười ở đâu ày a ! không học thì sau này làm gì được !

Con — Thừa thầy thề học để làm gì ?

Cha — Học để đi thi

Con — Thi làm gì ?

Cha — Thi đỗ được bằng-cấp.

Con — Bằng-cấp dùng làm gì cơ ?

Cha — Để vào sở nọ sở kia, tòa này tòa khác làm việc !

Con — Làm việc để làm gì ?

Cha — Đố dốt như bò ! Làm để kiếm tiền chứ làm làm gì !

Con — Thề thì con tưởng chả phải học ; Con thấy nhiều người ăn mày họ chả học-hành bao giờ mà họ đi xin ít ra cũng được hàng trình giờ lên. Lại chú Mối làng ta con chả thấy hần biết chữ gì mà phiên chợ nào cũng có tiền mang về, chả phải khó nhọc gì ! Họ có học đâu mà cũng kiếm tiền được ! Thôi con chả đi nhà trường nữa, thầy ạ !

Cha — !!! ???

Cối quán

Giời mưa dầm, vợ ở nhà khâu vá. Chồng nói :

— Mẹ mày vá tạo cái quán ! mau ;

— Còn đang giờ tay ; thông thả đã nào, đi đâu mà cuống cuống lên thề !

Chồng im, Chợt có khách vào.

— Chào Bác! mời Bác ngồi chơi! trẽ đun nước đây!

Vợ ngồi khâu trong buồng. Một lúc chồng hỏi: Thế nào mẹ mày đã xong chưa để tao cỏi quần!

Khách đứng dậy: Thôi bác cho tôi kiêu tôi bận lắm.

— Ấy mời Bác ngồi chơi! soi chén nước đã.

— Thôi tôi lạy bác! Bác cho tôi kiêu thôi! Tôi không khát nước mà!

Yêu nước

— Toa bảo trên thế giới này người xứ nào yêu nước nhất?

— Người Tây!

— Không phải!

— Người Anh!

— Không phải!

— Người Ấn-Độ!

— Không đúng!

— Người Việt-Nam!

— Càng không đúng.

— Thế moa chịu, toa bảo người xứ nào?

— Người Nhật-bản chứ người xứ nào! Moa mới đọc một cuốn sách nói về Nhật-Bản (Japon) thấy người xứ ấy họ tắm một ngày 6, 7 lần là ít. Thế có phải là họ yêu nước nhất không?

— ?? ! ! ??

Ra đời

— Thôi bước đầu ra đời xin Tôn-Huỳnh tha cười cho!

— Thế Tôn-Huỳnh năm nay mới lên một u! trẽ quá!

— Ấy chết! năm nay Đệ ba mươi một cơ mà!

— ??? ! ! !

Yêu nước thế nào?

— Thầy ơi! người ta có ai yêu nước không nhỉ?

— Phàm ai là người dân đều phải yêu nước! Tùy theo địa-vị, chức-trách mà yêu nước! Nước ai mà chả yêu!

— Thưa thầy, thê yêu nước thì làm thế nào nhỉ? hờ thầy? như thê thì con cũng phải yêu nhưng yêu ra làm sao con chả biết?

— Mày còn bé! Đền lúc mày lớn lên thì thầy nước phải còn khôn khéo gặp buổi lao đao phải ra tay hết sức mà cứu nước ra chỗ quang sáng, về vang.

— Thày bảo ai cũng yêu nước mà yêu nước như thê! sao con thấy hễ có đám cháy nhà nào thì người ta cứ đua nhau mà đổ nước vào chỗ lửa đổ hồng hồng! là lý gì, hờ thày?!

— !!! ??? !!!

Hiếu

Ông Hàn đánh con, hỏi tội :

Ông Hàn — Máy là giống? mà hư thê hớ đồ chêt mặt?

Con mèo mào — Thừa thầy con là con thầy u ! Giồng Tiên Rong đây a.

— Thê mày yêu tao hay là thắng Quê ở ngoài chợ ?

— Muốn làm con tao hay là con thằng Mỗ hờ thằng kia !

Con mèo mào — Dạ, con yêu thầy muôn làm con Thầy ạ !

—Thê tao hỏi mày tại làm sao?

— Đa Thầy làm quan Hàn ạ !

—!!!.....

Tù

— Bẩm lạy Quan-Lớn, xin Quan-Lớn làm ơn bỏ con vào Hòa-Lò cho !

Quan Tòa — Anh này rõ đồ gần ! không có tội cũng muốn ở tù ! Thì anh ở tù có cái thú gì kia chứ ! Tại làm sao, anh phải nói rõ ra đây ta xem !

— Bẩm Quan Lớn, Quan-Lớn cứ làm ơn bỏ con giúp vào Nhà đá, vì con trót hẹn lần này là lần thứ năm với Sét-Ty, năm giờ 30 phút chiều nay nó lại mà con tôi hôm qua vắn dập hắc ín, nhẹ cả người mà về, chắc nó đền thì con phải tù chứ không chơi! nên con muôn lại kêu Quan-Lớn làm ơn cho trước giúp con vào Nhà-Đá, để con được toàn-thê diện. Lạy Quan-Lớn! muôn lạy Quan-Lớn sinh phúc cho."

— 1 1 1 ? ? ?

Ai đốt nhất

Bò !

Không phải

— Lợn !

— Cũng không phải

— Thê ai ?

— Người đốt nhất ! cho nên làm người ta ai cũng phải học, vật có học bao giờ

— ??? !!!

Lên bóp

— Ôi ông Đội-Xếp ơi!

Đội-Xếp — Cái gì? má ồm tôi cả lên thê!?

— Ôi ông Đội-Xếp ơi! ôi!

— Thì cái gì cứ nói lên mà!

— Đường lên Bóp đi đằng nào! Ông làm ơn chỉ giúp tôi mây!

— Chỉ cho anh làm gì!

— Cho tôi lên có việc cần kíp lắm!

— Thê cứ theo tôi đây!

Quan Cẩm — Toa ù-lòa cứt sôt?

— Bẩm tạy quan lớn, con ở nhà quê ra chơi Hanoi cùng người bà con, tôi đi chơi mát, về quên mất nhà, chẳng biết ngủ vào đâu mà giờ đã khuya rồi, nên con muốn Quan-Lớn cho con vào Bóp một đêm, sáng mai con sẽ tìm đường về.

— Bệ sa lù! cô-song!!.... an-lê!! phút la căng!

— ! ! ! ! !...

Nghề gì phát tài

Ăn cơm xong, ngồi nói truyện gẫu trắng-miệng.

Bèm — Bây giờ toa bảo nghề gì phát-tài?

Lém — Nghề làm văn!

Bèm — Móa thầy khôi Văn-sĩ công nợ địa ra, văn ề liềng siềng, Chả phát-tài.

Lém — Nghề in sách

Bèm — Chả phải !

Lém — Nghề làm báo !

Bèm — Chả thầy chán nhà báo phải đóng cửa im ỉm đây à ! cũng chả phải phát tài !

Lém — Thề thì moa chịu ! có ba nghề phát-tài nhất mà không phải ! moa chịu thôi !

Bèm — Thế thì toa vụng suy hẹp tính thực !

Này bây-giờ mùa nực, giời nắng chang chang, như thiêu như đốt, lại thêm từ khi nhà nước Đại-Pháp sang bảo-hộ thì những úc mùa nực đường đá bốc lên cuộn cuộn, nay thời mới cói đường nhựa khí nóng bốc lên vù vù có khi chêt nực, mà lạ, đông người, đông xe thành ra càng thêm bức sôt, đi một lúc đã thấy mồ hôi nhễ nhại như giát kim cương trên mặt. Mà ở Hanoi anh bảo đông người nhất ở đâu ? ở Bờ-Hồ chứ gì. Cho nên tôi bảo nghề bán nước là phát tài nhất !

— !!! ???

Ai bán nhất

— Lợn bán nhất

— Chả phải

— Chó !

— Cũng chả phải

— Trâu !

— Cũng lại không đúng !

— Thề anh bảo cái gì bán nhất ?

— Anh nhà giàu bán nhất !

— ??? !!!

Ai khôn nhất ?

Giời nắng chang chang, đông rộng bát ngát. Cảnh « đổ » dưới gốc cây dâm mát, hai bác nông-phu vừa ăn cơm trưa xong. Ngồi « tu » nước lã ra chiều chưa miện, bèn lên tiếng trò chuyện cho thơi mồm.

Hì — Chú bảo ai khôn nhất ! ?

Hục — Chó tây khôn nhất !

Hì — Chó tây mà đã khôn ! không phải

Hục — Con khỉ khôn nhất !

Hì — Khỉ khôn gì ! chả đúng !

Hục — Dím khôn nhất ! ai bắt nó, nó giả vờ' chết, hể lại
gân nó bán cho nát xương !

Hì — Thê đã khôn lắm !

Hục — Thì tôi chịu đấy. Bác bảo ai khôn nhất !

Hì — Ông « Lý » làng ta khôn nhất. Ăn cỗ bàn tiệc
rượu nào là ông cũng đi trước ; xin triện xin
chữ là bao giờ ông cũng kêu bạn ! Thê chú bảo
lão ta có khôn nhất không ! ?

Hục — [!!! Ừ mà phải đấy !!! ...

Chức quan

Hai vợ chồng già, vợ điếc. Một hôm nhà vắng vợ đeo kính
ngồi khàn. Chồng ngồi buồn sửa soạn sách cổ trong tủ ; đèn
hòm áo tề, ông mang lau rồi mở ra lấy áo mũ mặc thử — vì
sắp đến ngày tề Thánh — đi hia cẩn thận, trông gương mừng
mình còn trắng kiện và râu ria mày mặt có vẻ uy-nghi, bèn tưới
cườ'i gọi vợ bảo rằng :

— Ừ ta còn trông có vẻ quan lắm đây chứ ! Bà mày nên làm thế
nào lo cho ta một chức quan mới được !

Vợ — Khỉ ! rõ già mà còn nỡm ! Bên ngày bên mặt không lo
người ta chửi !!! cho.

— Không mà, bà mày.....

— Thôi đừng tiêu nữa ! đã bảo bên ngày bên mặt mà !

— Bà mày.....

Nước lạnh

— Gớm ! sao lâu nay mới gặp mà trông Bác độ này áo quần
nhem nhêch, mặt mũi nhuộc nhơ, như người ở Tân Thê giới

mới về, Tôi trông lạ quá, giả Bác không hỏi trước, thì tôi có
nhẽ quên mặt !

— Ay chết ! Thề Bác không biết dạo này nước lạnh ngắt hơn
nước đá ! Cho nên ít lâu nay tôi không dám dùng tay ehi tới
nước cả !!!

— Vậy sao xưa nay Bác vẫn tự-phụ là người có nhiệt-huyết
lắm kia mà !!! ???

— ???!!...!!!??!!...

Tai to mặt lớn

— Đảng ấy bảo ai tai to mặt lớn ?

— Các bậc thượng lưu xã hội chứ ai !

— Không phải !

— Các quan to, như Tổng-Độc, Thượng-Thư, Tuần-Phủ chứ ai.

— Chả phải !

— Hay là các nhà văn-sĩ, các nhà ngôn luận chẳng ?

— Cũng không phải !

— Thề thì các bậc hào-phú chẳng, các nhà cộng-nghệ chứ gì ?

— Không phải !

— Thề đảng ấy bảo ai ?

— Ông Hộ-Pháp chùa ta tai to mặt lớn chứ ai !!

— ???!!!

Khí-khái

— Nay Bác, người ta thường bảo « nhập gia tùy tục » Vậy gió
chiều nào ta che chiều ấy, phải tùy thề tùy thời thì mới khỏi hại
tới thân chứ cứ ngang cảnh búa, dở dở ương ương chỉ tổ người
ghét mà thiệt tới thân mình !

— Vâng, Bác dạy rất phải ! Chả thề mà tôi độ này có áo com-
bô-lê (complet) có mũ một săng (mossant) có răng trắng nhôm,
có gậy trúc gộc !

— Thề sao bác lúc nào đi qua cửa cứ thượng mãi cái đầu
lên đề nhiều lần tôi tưởng để óc báo thù hần gì mà định làm cho
cửa bị thương !

— Ay lúc ấy lại khác ! Nếu không thể người ta bảo mình chịu kiếp cúi lốn mà mất cả thể-diện danh-dự thượng-lưu nhân-vật !

— Dẫu có đau chết nhưng còn giống là con người khi-khái với trời đất, Bác ạ !

— !!! — Đáng kính thay !

MỘT TỜ CÁO BẠCH.

Hạ giá đặc biệt !

Đặc biệt Hạ giá !

Mau mau không hết !

Một dịp rất tốt, hiếm có,

Thưa cùng các Quý-Khách biết cho rằng :

Thế-giới văn-minh, buổi đời cạnh-tranh ; trăm nghề nghìn nghiệp hết thấy đều khuếch trương ; việc buôn bán ngày càng bành-chướng ; Bản tiệm lấy thực thà làm gốc, nhiều khách dùng lợi ít cũng hóa nhiều ! Nay nhân-dịp tết Nguyên-Đán, bản-tiệm mới mở được nhiều cô đầu thượng-hạng trung hạng hạ hạng nào cũng có. Bản tiệm hát chiêu hàng từ mồng một tháng chạp năm Mậu-thìn đến tận niên, sang năm mới lại chiêu hàng từ mồng hai tháng giêng năm Kỷ-Ty, để tạ tâm lòng sốt sắng của đồng-bào hàng năm đã chiêu cô, Các hạng cô đầu sẽ xin tính đại hạ giá xuống 100% các ngài chiêu-cô hát luôn năm tới giờ lên xin trừ hoa-hồng đặc-biệt nữa, thực là dịp vô-song vậy.

Xin nhắc lại : chỉ hạ giá theo như trên từ mồng một tháng chạp năm Mậu-Thìn đến mồng hai tháng riêng năm Kỷ-ty.

Ai ở xa xin cứ viết thư và mắng-đa bản-tiệm xin gửi cô đầu bằng sơ-manh đờ-phe đến tận nơi.

Cô đầu mới, đồ quần áo toàn tơ lụa, đồ vàng thực.

Xin các ngài mau mau chiêu-cô, và cổ-động dùm cho. Nghề buôn bán nước nhà được phát-đạt. Đa tạ. Thơ, mandat để cho

Hùm tinh

N. 8 B — Phố Từ-tuyệt--Hanoi

Con Tiên cháu Rổng

Thường nói người nước Việt-Nam nhà là con Tiên cháu Rổng
mà tôi chả thấy được cái gì là Tiên, Rổng cả.

— Ấy chết ! thề Bác chưa từng trông thấy ư !

— Trông thấy cái gì ?

— Trông thấy con Tiên cháu Rổng ?

— Làm gì có mà thấy !

— Bạc gàn lắm ! chỉ là bác không có con mắt tinh-đời quan-sát
mà thôi ! chứ sao lại không có !

— Thề ở đâu có chứ !

— Ở nhà các cô đầu ! này nhá ! Bác chắc lầy lắm lạ ! này ở
cô đầu thường tôi các quan viên đèn, có người đèn hát, có người
đèn nói chuyện, có người đèn uống rượu, lại có người đèn cơm
đèn ; năm nhòai trước cửa lỉnh thờ khói phỉ-pháo có khác gì con
rồng lộn cuộn mây, bên cạnh có một chị, phần đánh trắng súa,
son bôi đỏ hồng, bộ cánh « sộp » thượng hạng, ngồi cười tươi uھر
nắc nẻ, chuyện nỏ như ngô rang, dưới bóng đèn măng-sông
sáng vanh bu-gi chẳng khác gì một vị tiên-cô giáng thề.

-- Vậy đó chẳng phải là con Tiên cháu Rổng là con nỡm à !!
Bác khỉ lắm, thề cũng đòi là nhà Văn-sĩ ! ?

-- ??? ! ! Ở ! ở ! thề thì tôi chưa nghĩ tới thực ! !

Nói-khoác

B — A à ! này anh em trông ! cái đồng hồ vàng nó vừa chết !

A — Nghe vào tai — Thề mà bảo nó vừa chết ! nó chạy kêu canh

— cách như thợ mộc đục gỗ, lại

B — Thề à ! thề thì nó sợ toa đánh nó không dám vớ nữa !

— Toa bảo đồng hồ của moa chạy có khá không !

A — Chạy dòn đấy ! nhưng cũng khá vậy thôi ! chưa bằng !

B — Chưa bằng của ai ! Đồng hồ của moa cả lờp chẳng ai tốt
bằng ! Moa tậu ở tây, com-măng-đê ở ma-nuy-phắc-tuya, bảo hành
những 5 năm kia mà !

A. — Chưa bằng cái đồng-hồ bờ-la-tin của moa ở Tây, 21 chân kính,
bảo-hành 25 năm 6 tháng máy chạy nghe dòn đom đóp như pháo nổ

chạy đúng từng tích-tắc 2, 3 tháng moa không lên giấy mà nó cũng cứ « tê » mãi chẳng dừng lúc nào !

B, C, D. — Gớm ! tốt ghê ! toa cho chúng moa xem tỷ nào !

Xem cái đồng hồ ấy, dấu nhảm mắt cũng hả !

A. — Hôm nọ moa đi xem Hát-Tây, chen vào lấy cho nhà 4 cái vé 5 đồng, lúc ra thì đồng hồ tròn lẩn trong đám đông người mật ! Moa tiếc quá, về sốt rét luôn ba ngày !

B, C, D. Ừ ! Thê thì đồng-hồ toa tốt thật !!. tốt thật !!!

Khỏe

— Voi khỏe

— Chả phải !

— Hồ khỏe !

— Láo đặc biệt.

— Sư-tử

— Rữ chứ chả khỏe !

— Chịu đây ! Toa bảo gì khỏe ! ?

— Hai mắt tiều-thor kia khỏe nhất ! trông chẳng khác gì lẩn sóng biển bị cơn bão ! Mắt tiều-thor mà trông thành thì thành đồ, trông nước thì nước tan, trông đình làng đình làng sụt móng, trông nhà thờ, nhà thờ tháp nghiêng ! Toa bảo tiều-thor có đáng thiên hạ-vô-địch không ?

— ? ? ! !

Tử tế quá

— Lạy bác, tôi đi vắng, nếu không dặn trê nhà nó trói gô bác lại thì sao bác chịu ở mà anh em ta được cùng nhau câu truyện đồng-tâm, chút tình tri-kỳ ! Thôi xin bác tha cho ! Thực là tâm lòng sốt sắng của tôi, dám xin bác hiểu cho ! mà miễn chấp ! Lạy bác !

— Tôi không dám ! Bác tử tế quá ! nhưng tay tôi hơi đau !

— ! ! ! ? ? ?

Mất bạc

— Bác đi đâu mà ba chân bõn cẳng, hấp tấp thê ?

— Tôi lên trình-cảm !

— Trình-cảm ! ? Bác mất tiền ư ?

- Vàng!
- Bác mất bao nhiêu?
- 47\$ 92 nửa su!
- Mất ở đâu? bao giờ?
- Ở sông Tam-Sinh tôi hôm nay!
- Thật không?
- Thật!
- Đáng tiếc!!!

Ăn cơm

Phán Phi.— Thề nào độ này bác được mạnh khỏe đây?! Ăn uống có được như thường không?

Bep Sác.— Cảm ơn bác độ này tôi vẫn được khỏe mạnh nhưng thuyền thoảng lại phải cơn rức đầu, sổ mũi, ngáp vặt, hát hơi! Tôi ít lâu nay, một ngày phải ăn tới 4, 5 bữa, thực chỉ ăn mà hết ngày!

Phán Phi.— Uà! Sao độ này bác ăn khỏe thề, mà người cứ lờ xuong ra, là lẽ gì!

Bep Sác.— Thưa Bác, nào có ăn được mầy. Mỗi bữa chỉ miệng bát là no!

Phán Phi.— Nói lạ! Sao Bác bảo ăn những 4, 5 bữa cơ mà!?

Bep Sác.— Thề bác không biết ư! Tôi có tính nghiện cơm...

Phán Phi.— nghe nói ngạc nhiên, cướp lời luôn.— Rõ bác nói gàn toét! Bác dễ độ này phải bệnh loạn-óc sao? Cơm thì ma nào chả nghiện Rõ nói như mưa vào tai!

Bác ít nay cảm-hãy tơn!

Bep Sác.— Không! Thật mà! Tôi nói thật! óc tôi thứ tự như đơm thịt, có đời nào loạn được! Đa me! Tôi nghiện cơm đen mà!!

Phán Phi--- ???!!!

Lạc mất

Đường Hàng-Lọng, một ông cụ nhà quê vừa ở dưới Nam lên chơi với con. Một cậu học trò có bạn với con cụ gặp, chào hỏi xong, nói:

--- Mời cụ đi xe khỏi mỏi chân!

--- Xe đắt lắm! Lão già 6 xu về Thụy mà nó còn không già lời!

-- Con cũng định lên chơi với anh con, vậy cụ để con sách va-ly hầu cụ không cụ đi bộ mỗi chân mà nặng!

-- Được cậu có lên chơi với em nó thì cùng đi! còn va-ly lão sách cũng được mà, lão quên sách thê đi bộ là vừa! Chẳng hề chi!

-- Cụ cứ đưa con sách hầu! Con sách cũng được có làm sao! cụ cứ đưa con!

-- Vẫn biết chả làm sao! Nhưng đường phố Hanoi đông người, lắm ngách, ngõ lối cậu lạc mất, thì lão biết làm sao bây giờ!!

!!! ???

Cậu mợ

Cậu — Mợ ạ! Tôi độ này giới rét phải may lấy bộ com-bô-lê mặc mới được.

Mợ — Cậu mặc tây à!?

Cậu — Vâng! Mợ hỏi làm gì?

Mợ — Cậu mặc tôi cũng mặc!

Cậu --- Mợ nỡm lắm! Liền bà con gái lại mặc tây! Không sợ người ta dọc dít-cua, ca bà b vãn cho mà nghe à!

Mợ --- Có Cậu «khí ngám» thì có! Cậu không biết câu «phu xướng phụ tùy» à! Cậu làm việc gì tôi chả phải theo! Ai nói mặc ai, miễn là tôi tròn bốn phận với cậu là đủ rồi! Tôi cứ mặc xem đũa nào...

Cậu --- Thôi tôi lấy mợ! tôi lấy cả cái đạo-dức của mợ! Mợ không sợ ai! nhưng mợ mặc tây, thì tôi phải sẵn can trúc gộc không thì ngã chết! Thôi tôi lấy mợ!

Chuyên-môn

Chiều thứ bảy có giờ cô-dơ-ri rê-cờ-rê-a-ti (causerie récréative) Thầy giáo nói chuyện cho học-trò nghe; sau khuyên rằng: « Các anh làm nghề gì cũng nên chuyên-môn cho giỏi một nghề ấy! Chả nói một nghề chuyên-môn ích-lợi thê nào, các anh cũng thừa biếu!

-- Thừa thầy, chúng con chả hiểu ích-lợi thê nào cả!

-- Nay các anh chẳng xem con khế-rou kia nó chuyên-môn nghề hút ại cho nên người ta cho nó nào lông son nào ông sử, họa-my cũng

vậy cho nên được cơm trắng nước trong. Người ta, thí dụ, chuyên-môn nghề vay lãi hóa nên giàu, chuyên-môn việc đòi nợ hóa nên có. Chuyên-môn đóng tàu, chuyên-môn chõ gỗ, chuyên-môn làm si-mo, chuyên-môn làm gạch-lát mà nên giàu có ! nói ra sao xiết kể hết khôn cùng ! Hề ai chuyên-môn thì trở nên giàu sang thế lực ! Các anh hiểu chưa ! ? Thế về phần các anh thì các anh định chuyên-môn về nghề gì, thì nói ra xem !

Học trò nghe hiểu, bèn biểu đồng tình, đồng thanh thưa rằng :

— Thưa thầy, thế thì chúng con định cùng nhau chuyên-môn về nghề đánh-bạc vì nghề này không phải mảy vốn, không phải khó nhọc mà may ra thì trở nên đại-phú ngay !!

Thầy — !!! ???

Bỏ quên

— Ay, tôi vừa đi ra sau, sao bác lại cắt ví của tôi đâu rồi

— Ấy, tôi vừa bỏ tủ khóa kỹ

— Bác điên sao ?

— Không mà ! tôi tưởng bác bỏ quên, tôi phải cắt cẩn-thận ! kéo nhiều trẻ ngỗ đưa nào nó soáy mất, thì ra tôi mất mo với bác à !

— Cảm ơn Bác ! nhưng bác tính hơi cẩn-thận quá một chút !

Tiến bộ

Cô Met — Chị ạ ! chị em ta làm thế nào có động hô-báo cho nữ-giới ta tiến-bộ lên một chút chứ ! Bọn nam-giới họ cập-tiến lắm ! Chị em mình không nhanh chân thì quyết trụt lại sau, không bao giờ là bước-chân-khổng-lỗ (à pas de géant) mà đuổi kịp họ đâu

Cô Cong — Chị thật nhiệt-thành về chủ-nghĩa !

Thảo nào em ngồi trên gác nhà, hôm nào cũng thấy chị rảo gót san vàng đuổi kịp mây bực thiềnniên công-tử bột ! Chị thế cũng cập-tiến lắm rồi đây ! Nhưng em sức yếu tái hèn không sao dám

chen vai thích ánh đèn dọi với khách tu-mỹ trong trường kinh-tê, trên chôn vũ-đài ! Bước tiên-bộ xin nhường các chị, em chịu trước !!...

Giết chó

- Thưa Thầy, sao con chó nó giữ nhà đêm hôm khỏi trộm cắp, mà lại nhẫn-tâm mang nó nấu diêng mẹ, hở Thầy ?
- Tại nó già, mắt lòa không giữ nhà được nữa !
- Thê sao những người già, lòa, chẳng làm được việc gì, lại không mang làm thịt nhỉ ?
- ??? !

Vệ-sinh

- Mẹ, sao mẹ hôm nào đi phố, dẫu vội thê nào, mẹ cũng đánh «bột» vào mặt thê hở mẹ ?
- Ủ, con nói phải đây ! Dẫu mẹ vội thê nào cũng đánh phân vì mẹ muốn giữ vệ-sinh !
- Sao lại vệ-sinh hở mẹ ?
- Vì phân ấy chắt vôi ! Lên phố đông người đông xe, nhiều bụi, có nhiều vi-trùng nó bay lan khắp cả. Nếu mặt không bôi phân vi-trùng nó bám vào thì mắc bệnh mà chết ! Có phân thì dẫu muôn nghìn vi-trùng thấy cũng đủ hết vía vì vi-trùng kỵ chắt vôi !!
- Vâng, thê thảo nào ! em nghĩ mãi.... Mẹ ạ !!

Chống đói

- Này toa, moa thấy các nhà văn-sĩ tây có người quên ăn quên ngủ vì văn. Mà sao moa bây giờ tuy chẳng giỏi-giang gì, nhưng cũng mang tiếng là một nhà văn-sĩ Việt-Nam, lại ăn cơm như hùm đồ đó, uống rượu như bó, chống đói chống khát tẻ, moa lầy lăm kỳ quá ! nghĩ mãi mà chẳng ra manh mối quái gì ! là nghĩa làm sao ?
- Văn-dê khó giải quyết thực ! Moa đèn cũng chịu bó tay !
- Mà toa này ! hể hôm nào moa nghĩ bút, hăm lọ văn thơ thì moa chẳng đói chẳng khát gì cả, có khi nhịn cũng vẫn

nghe như thường ! như thê moa nghĩ lại càng lạ quá !
Toa giỏi khoa tâm-lý toa thử bói mọe họa may ra được
nguyên-nhân, thì toa chắc cũng sẽ có tiếng là một nhà đại-
tâm-lý đó !

— Ồ ! thê thi moa hiền thừa đi rồi ! Tại toa làm van « Thỏ-
tả » ấy thì quái gì mà chả chóng đối chóng khát !

— ???!!!,...

Nhà báo tài

Văn-Sĩ Sơn-Phân là một nhà phóng-sự đặc biệt trứ-danh của
tòa báo « Phiêu-Đám ». Văn-sĩ ăn bận tây-phục một đặc. Văn-
Sĩ có khi ngày nhện cơm, đêm nhện ngủ, lưng khấn các đường
ngang ngổ tất để mỗ tin. Một cái « keng keng » của tàu điện,
một tiếng « toe toe » của ô-tô cũng làm cho Văn-Sĩ dừng
lại mà lấy con mắt tinh-đời qua vành kính trắng mà quan-sát.

Có khi văn-sĩ hôm nào đi mệt quá, tôi phải trùm chăn nằm
trên cái giường, thêm thêm giấc nồng, có đêm đang ngủ mà
bỗng chốc dậy ! Tháo đèn ngồi nghe tiếng muỗi kêu tiếng mọt
nghiến !! Mà có khi tư-tưởng suốt sáng để khám phá ra cái
tiếng bí-mật « o ! o ! » « cọt ! két ! » ấy.

Nhiều lúc về mùa nực Văn-sĩ sợ đi lại luôn mỗ-hỏi bản
mặt vết-tông chỉ bản một cái sơ-mi chúc-bầu không còn, không
ca-vát vì các cái đó thường làm cho Văn-sĩ mặt thì giờ, tức
cổ và vướng víu bứt rứt !

Ai gặp cứ để ý nhìn vào hai cái măng-sét là bóng lộn của
Văn-sĩ mà xem ! Măng-sét tay trái thì đầy những chữ nột biên
bút chỉ nhỏ tí còn bên tay phải thì đầy những ngang dọc
châm phẩy, các ám-hiệu của Văn-sĩ người ngoài không sao hiểu
được !

Một ngày kia Văn-sĩ vừa vì tòa báo, bắt được một cái phong-
bì nhỏ, chữ viết run run mà cứ siên vì bên tay trái. Văn-sĩ
sẻ ra, thấy có miếng giấy nhỏ trên viết : « Mười một giờ đêm
hôm nay, cậu không lại với em thì em chết mất ! » Văn-sĩ
biết là của tình-nhân mình. Nhưng Văn-sĩ xưa nay là một người
nhiệt-thành về chức-trách ! Bên lại chơi với một người bạn đồng-
nghiep sở mình là Hắc-Ấn tiên-sinh, nói chuyện bức thư và bảo

mười hai giờ đêm hôm nay lại nhà sô như thê, phò như thê, sẽ được mục-kịch một thăm-kịch tự-sát. Bậy y lời. Hai người cùng ngồi nói truyện qua 11 giờ..... Mười một giờ qua..... Mười hai giờ tới, Son-Phân tiên-sinh bảo Hắc-Ỉn tiên-sinh đi luôn. Còn mình ở nhà làm lai-cáo thăm-kịch tự-sát, trong bụng đinh ninh là bảo mình được tin ấy trước tiên. Ngồi bút sát sôt-sát trên mặt giấy, tiếng đồng-hồ tic-tac trên tường vôi.

Soạn bài xong, ngồi chờ. Một dưới ! chả thấy ! Hai giờ..... Ba giờ..... rồi đến 4 dưới mà cũng chưa thấy tin Hắc-Ỉn Tiên-sinh, trong bụng Son-Phân Tiên-sinh nghĩ rằng : chắc bạn mình trông thấy thăm-kịch thương quá, đau ruột không về được. Văn-sĩ ta bèn lấy mũ đội vừa chực mở cửa thì thấy có tiếng giấy tây giã-giò rồi cửa kêu cách cách. Văn-sĩ ra mở cửa té ra bạn mình đã về. Bèn sảng-sột hỏi luôn : Thế nào ? Bác đến thì en đương ra làm sao ? En bây giờ thê nào ? En hỏi mấy giờ thì tự-sát ! ? Bác chừng thương tình không giứt nên bây giờ 5 giờ mới về phải không ? En ra làm sao ? Bác ra chừng cảm-động lắm nên không giả lời ngay được phải không ? Việc quái gì ? mà...

Hắc-Ỉn tiên-sinh ung-dung nói : — Không, en chả làm sao cả ! nhưng sáng hôm nay đây chúng moa mệt lắm ! lử cả người !

— ??? ! ! ? ?

Mặc nó

Bà X. — Thưa Cụ, cháu nó uồng thuốc ấy vào, nó cứ bảo nôn-nao trong ruột....

Lang Beng — Ấy mặc nó ! thuốc ấy uồng vào phải nôn-nao với hiệu !

Bà X. — Thưa Cụ, vẫn biết có nôn-nao trong ruột là có hiệu, nhưng.....

Lang Beng — Biết thê thì thôi ! cứ mặc nó ! nhưng cái gì ! bà này rõ lo xa quá !

Bà X. — Khôn nhưng nó đi rửa, nữa...

Lang Beng phát câu. — Đã bảo tôi cho phá tháo ra ! Mặc nó ! Nó đi rửa rồi nó khỏi chứ lo gì !

Bà X. — Khỏi đâu mà khỏi ! Rồi nó bèn tắt nghỉ ngay ! Còn tiền thuốc con xin cụ

Lang Beng — ! ! ! ? ? ?

Ai không nói ?

- Câm không nói !
- Câm tuy không nói được, nhưng ai gọi gì, nó cũng biết quay đầu giờ lại mà âm-ôe ! không thực đã không nói được hẳn !
- Ngọng !
- Càng khôn phải lắm !
- Thê Bác bảo ai ?
- « Vô duyên chưa nói đã cười, có duyên lời chín mười lời không thừa ! » Bác không biết câu cửa miệng của thê-gian đó ư ! Chả phải là người có duyên không biết nói là gì ! Hồi chín mười lời mà cũng cứ « câm miệng hên » thì thực là không bằng mồm mép đũa câm, đũa ngọng Bác nghĩ có phải đúng lắm không !
- Thê thì đúng lắm !

Cho mát

Thợ cạo X. — Thưa Ngài, Ngài cũng đánh phân ư ?

Tham Bọt. — Vâng, có chứ ! Đánh phân cho mát !

Thợ cạo X. — Thưa Ngài, tôi tưởng bây giờ giờ rét !

Tham Bọt. — ? ? ! ! ? ? ! !

Phòng bị

Lu-Bù Tiên-sinh là một nhà « bới bèo ra bọt » lão-luyện, có tiếng là một tay cự-phách trong trường ngôn-luận. Tiên-sinh là một người tài-tình sớm nổi, mới 19 tuổi đã có người xưng tụng là lão Tiên-sinh. Một hôm ngồi nhàn, đùa vui với cháu bé. Cháu hỏi :

- Chú ơi ! Chú còn trẻ thê, sao đi đâu cháu cũng thấy chú đeo kính-trắng và chổng cái gậy trúc to gộc, cháu không mang nổi hứ chú ?
- Thế cháu không biết ư, không phải là chú lừa mà chú phải đeo kính trắng, chú đeo cho trông có vẻ đặc biệt đấy chứ ! Còn chú cầm gậy không phải là chú có còng lưng đâu, chú mang để phòng-bị, vì lũ « bán-kẹo ẻ » nó ghét chú lắm ! Chú bình-phâm bọn ấy nhiều lần trong báo có ý hơi quá đáng ! cháu ạ ! cháu nghe không ?
- ! ! ? ? ?

Quả Phật-thủ

- Thừa thấy, anh ấy vừa cho con một quả phật-thủ ạ !
- Nó có lòng tốt nỡ cho mày, mày lại còn thừa nọ !
- (giơ móng dò) — Thừa thấy anh ấy cho con quả phật-thủ thế này kia ạ ! Con đau quá ! (đưa năm đấm ra hiệu)
- !!!

Hiệu ngấm

Thầy giáo giảng bài xong, nói :

- Các anh nghe không ? Đã hiểu chưa ?
- Thừa Thấy chúng con nghe rồi, hiểu cả rồi ạ !
- Thế anh N kia đứng dậy giảng nghĩa xem !
- Thừa Thấy con chưa nghe rõ lắm ! con chỉ hiểu ngấm, thôi ạ !

Đóng khổ

- Suo mấy chủ-nhật nay toa không lên chơi với moa ! Hay đã lên mặt Cao-đẳng đây ! mà...
- Không bao giờ lại thế ! Da-me đờ-la-vi ! Toa không biết, moa độ này thì sơ-mét nên phải đóng khổ năm trường mà học, có thì giờ đâu mà toa bảo...
- Toa sang-tê vừa chứ ! Giờ rét thế này lại đóng khổ mà học, thực toa bịt mắt moa quá !
- Ay chết ! Anh em a, lại bịt mắt nhau !
Toa « khỉ ngấm » cứ ngờ nhau ! Ở trong trường moa cố sức học thì họ gọi là « đóng khổ » ! Chúng moa nói thế « là thường » ! Toa hiểu chưa !... « khỉ ngấm ! »

Tôi tưởng

- Bác xem giấy bạc mới 100 của tôi sao lại bỏ túi !
- Không mà !
- Có mà ! Bác thử sờ túi xem nào !
- À đây rồi ! Thế mà tôi cứ tưởng tôi đưa bác rồi ! Tôi vô-tâm quá !
- Vâng ! Bác vô-tâm thật !

Một bài lai-cảo

Báo « Cô-Lê-Ra tân-văn » số 0 ra ngày 1/2 tháng một 1938, có bài lai-cảo như sau này, xin lục-đăng ra đây để giới-thiệu cùng Chư-tôn, nhân tiện cho toàn một việc nghĩa-cử với đồng-bào !

Một bài học khôn — Nhẫn giùm làm phúc.....

« It lâu nay, cái nạn mất người thực là kịch-liệt. Ấy cũng vì việc
« mộ phu đi Tỏi-Tân-Thê giới mà sản-xuất ra vô-lùng mẹ mìn, bò mìn
« Vậy xin các ông, các bà, các cậu, nhất là các tiểu-thư phải cần-
« thận lắm mới được, không có lại kêu tại sô ! Các ông các bà các
« công-tử các tiểu-thư đi đường đừng nên nói truyện, ai hỏi cứ im
« kéo mặc bừa mề thì khôn đây !

« Tiện đây xin nhẫn các ông các bà các cậu các cô đi đường chỗ
« đông, nên gặp những người lạ mặt thì vờ lại hỏi truyện xem có
« phải mẹ-mìn hay bò-mìn không ! Không phải thì thôi ! Nên phải thì
« cứ theo mà điệu nó về nhà đánh đòn cha một trận nên thân, để trừ
« một cái hại lớn cho xã-bội Việt-Nam. Đó là một việc nghĩa-cử, xin
« các Ngài chớ để ngoài tai ! Mong lắm ! Mong lắm !

Phó-mát Nguyễn-lộ-Đặc lai cảo .

Dịch sách

- Đồ toa biết thê nào là dịch sách đây !
- Dịch sách tấu sách tây ra sách quốc-ngữ, hay quốc-ngữ ra chữ tây, chữ' tấu chữ gì !
- Hơi đúng ! chưa sắc lắm ! Thê độ này Hanoi dịch sách tợn toa có hiền lắm sao không !
- Họ dịch nhiều sách chữ gì ! Ai còn lạ !
- Thê mà không đúng nghĩa đây !
- Toa rõ ngang như bừa, thê còn không đúng kia chứ !
- Thê thì toa bỏ tợn ! Hời này Hanoi họ xuất-bản lắm sách thực, nhưng phần nhiều những sách « Thồ-tả » cả nên bảo độ này Hanoi « dịch sách tợn ». Toa nghe ra chưa !
- . . . !

Năm nay giới bao nhiêu tuổi ?

- Hời thê có giới biết,
mà moa biết đây.

- Rõ lẻo nhau chưa ! Ai lên giới mà biết ! Để toa nắm được giấy khai-sinh của giới đây hẳn ! Rõ nói như đổ nước sông Tô-lich vào tai người ta ấy ! Giới cũng chả nghe được !
- Toa chả nghe moa thì thôi ! Đã không biết người ta bảo cho mà hay, lại còn hài lắm ! Để dờ cái lọ văn nước công ấy mà bịp được nhau hẳn. Moa cũng chẳng hơi đâu ; Giới chả nghe moa cũng chẳng cần !
- Thôi thề moa chịu, toa nói cho moa nghe mây !
- Giới năm nay lên độ 18, 19 gi đó ! Vì vợ moa năm nay 20 tuổi mà. Nhât vợ nhì giới, chắc là giới phải kém tuổi vợ moa chứ ! Toa cứ suy mà xem đúng ra phết !
- Thề thì toa thánh thực ! Biết cả tuổi giới !

Chui lọt

- Gớm, cái hàng đào sát quan Công-Sứ kín và cao thế kia ! có bảy đời kẻ trộm cũng chả chui lọt !
- Vâng, kín thật thề mà có người chui lọt đây !
- Bác chỉ ỡm ờ thôi ; Để bác chui lọt hẳn.
- Không, tôi nói tình thực thà ; Tôi tài hèn, sức yếu chả chui lọt được, nhưng....
- Nhưng.... ai ? Bác thử nói xem ?
- Hạng người chui lọt không tiện nói ra đây, lính gác thầy cũng phải lờ đi ; Chả những chui lọt hàng đào sát mà thôi đâu, lại chui lọt qua cả tường si-măng nữa. Bác bảo có giới chui không !
- Thề thì người ấy giới chui thực !

Tôi chạy !

- Lâu nay mới gặp nhau, sao độ này trông bác sút tẻ, mặt hộc hác chả thầy tí thật.
- Vâng, Tôi chạy mãi.
- Bác chạy ?
- Vâng.
- Bác thì xe đạp ư ?
- Cái gì chứ cái ấy tôi xin chịu.

— Bác chạy cướp ?

— Không, nhà nước tuần phòng nghiêm-nhặt, làm gì có những quí
ây ?

— Bác kéo xe còm đen chạy ư ?

— Không gì ghét bằng !

— Vậy Bác chạy,

— Vâng, tôi chạy Hàn-Lâm mãi... !

— ...!...?

Chữ' Trinh đáng giá ?

--- Đáng giá nghìn vàng !

--- Nhảm to !

--- Thê bao nhiêu ?

--- Hai trinh là một xu; mỗi trinh có bốn chữ « Khải định
thông bảo ». Vậy chữ trinh đáng giá $1/8$ đồng xu hay $1/4$ nửa
xu chứ gì !

--- ? !

Áo quan

--- Bác ạ ! tôi độ này mới chạy được Hàn-lâm lớn nhỏ cũng
lên mặt quan kiểc, chơi cái ngọn áo thường này, có điều giảm
mặt cả giá-trị. Muôn may một cái áo Quan mặc cho có về !

--- Áo Quan ?

--- Vâng áo tôi ! Chả biết may hạng đặc biệt thì nất độ bao
nhiều nhỉ ! ?

— Độ 8\$ hay một chục là hạng tốt nhất !

— Bác nói tỉnh ! Áo thường mà tôi còn may mặt những 14\$58
kia mà ! Áo tôi mặc những ngày hội hè yên tiệc, trước mặt
đại công chúng mà một chục thì sao được ! Hay là áo giầy ấy
chừa mặc đã rách thì có hoài tiền !

— Ấy chêt ! thê Quan không biết ! Một chục là hạng tốt
bóng áo dề, mà lại tha hồ giầy vò, chả gián nào nhâm được
môi chả dám sông, chuột cũng hết đường, một cũng chịu phép !

— Vậy chứ mua ở đâu, bác bảo giúp tôi mấy! Cớ như lời Bác thì tốt thê là hạng tốt đặc biệt, nên mua thực! Bác bảo giúp!

— Quan cứ lại phe-lon-nô hay thuê xe bảo đèn phò Lò-Sũ mà hỏi, nhà nào cũng có!!

— !?

Ngũ vị

Văn-sĩ Bát-Đại — Bác ạ, tôi vừa làm một bài tuyệt-cú lời văn mới mới nghe phờ-rơ (frais) đào đề! Bác nghe! tôi đọc!

Văn-sĩ thật-tộc — Sẵn lòng lắm! Xin rửa tai và nhin thờ nghe bác đọc!

Văn-sĩ Bát-Đại đọc:

*Chém cha cái kiếp máy cô-sông
Nhân-loại sả-vê, những chốc mồng!
Thước đất dê-rô, hoài cố-quốc!
Ngày đêm, Hanoi, va-ga-bông!!*

Đây bác nghe có đủ mùi không? Hoàn-toàn-chứ!

Tôi nghĩ nát óc trong mấy ngày mới được thế đấy! Nghĩ cái kiếp văn-chương thật phiền Bác ạ!!

Văn-sĩ Thật-Tộc cảm mùi-soa đề mũi nói:

Thơ Bác phờ-rơ thực nhưng chưa hẳn đã đủ mùi chưa được hoàn-toàn!

Văn-sĩ Bát-Đại — Vâng! Bác khâu nhau vừa chứ! Chưa đủ mùi mà trong 3, 4 ngày mới xong, đủ mùi thì có chết cả Tây! Bác bảo thế nào là không được hoàn-toàn, giảng nghĩa xem! Hay lại kêu hiệu-ngâm!

Văn-Sĩ Thật-Tộc — Thê Bác không biết! Thơ Bác có mùi mắm-tôm, phở-mát đậu phụ-như mới được có tam-vị: » giá chịu khó nghĩ thêm, gia ít mùi nước công, và mùi đất đèn thì đủ « ngũ-vị » mà mới được hoàn-toàn, Bác ạ!

Ai sợ người Việt-Nam mình nhất?

— Tây sợ nhất!

- Bác nói vô-lý quá, Tôi thấy người mình từ thành-thị tới thôn-quê, từ hàng quan lớn tới bọn dân đen, ai cũng vậy, chẳng nhiên thì ít, ai cũng sợ Tây thì có.
- Thì tôi cuộc với bác nào,
- Cuộc thì tôi chả cuộc, nhưng tôi bảo người Tây quyết không sợ người mình đây !
- Thề thì bác kiên-thức nhỏ như con kiến, trí-não nông như như đọi đèn, có chịu thì tôi giảng nghĩa cho mà nghe.
- Chịu thì không bao giờ tôi chịu, nhưng bác cứ giảng nghĩa cho tôi nghe, nếu phải thì tôi sẽ chịu thua !
- Bác nghe nhé ! Người Việt-Nam mình phần nhiều có tính « chôn ọc », có tính « ương gàn » có tính « phản-bạn » có tính « tinh vật » rồi còn vô-lùng các tính nết rất quí-hóa, rất lạ lùng, có khi cả gấm gời không nước nào có, cho nên Tây càng sợ mình hơn. Bác chắc không tin nào ! Vậy bác thử nghĩ xem nếu chẳng sợ, sao lại nào sai « mật-thám » đi do la, sai « xen-đắm » đi ngăn-cản, sai « Tây đoan » đi bắt bớ, sai « vệ-sinh » đi tuần-phòng, đặt « Tòa-án » để xử tội, đặt « Hòa-lò » để cho ngồi nhàn, đặt « quân-đội » để khỏi sợ, đặt « giấy-thếp » để truyền tin, đặt « máy đèn » cho đêm khỏi hết vĩa đặt « Tàu bay » cho chạy tròn được nhanh, còn trăm hình nghìn trạng, dẫu một bộ sách cũng chưa nói hết được. Bác cứ ngồi tĩnh mà suy, yên mà nghĩ, xem có phải Tây sợ người Việt-nam mình nhất hoàn-cầu không ?
- Vâng, thề thì tôi xin chịu thua !

Giọt lệ từ-bi !

- Sao bác đang xem hát, cảnh này vui thề ai cũng vỗ tay mà bác lại khóc sụt sùi sụt sùi thề ?
- Tại tôi thấy con đào Vá nó hát hay quá, mà người trông lại dễ thương quá, nên tôi cảm lòng chẳng dạn, thương quá, bỗng sa giọt lệ « mẩn-thề » mà khóc cho « nhân-tình » đó, bác ạ !
- Giọt lệ từ-bi thay !

Chữ tình

Bep Mèo. — Bác chờ gì mà bác phờ rầu, ngay cán dù ra như
ngậy như đại thê ?

Bep Vẹ. — Chữ tình ! gần lột nọc mà chưa thấy đèn, nên tôi
chán gớm, hơn lúc đói cơm đen.

Bep Mèo. — Lại « mền » nào thê ? Bác rõ khộm già thê mà
còn đa mang kia à ?

Bep Vẹ. — Nào có đa mang gì đâu Đa mang quân chi-chi
này mà !

Bep Mèo. — Gớm bác dạo này nói cũng nhẽ ghê !

Đau đớn lòng...

Văn-sĩ Bò. — Gớm moa xem Trờ-dời lắm lúc moa nhẹn cười
không được ! Toa bảo có đáng cười không ?

Văn-sĩ Lọ. — Toa bảo đáng cười chứ moa xem, moa lau nước
mắt không kịp !

Văn-sĩ Bò. — Thê mà không cười lại khóc có họa Thánh !

Văn-sĩ Lọ. — Thê mà moa cười đây ! Những điều trông thấy
mà đau đớn lòng ! Moa khóc mãi...

Văn-sĩ Bò. — ... ?

Bệnh báng

— Chị ạ, em độ này mắc bệnh-báng, en xanh bủng cả người
đi, khó chịu, quá chị có biết đâu thnộc báng chị mách
giùm em với !

— Tưởng bệnh gì thì sợ, chứ bệnh-báng thì chả sợ chị ạ !
rồi nó khỏi không lo !

— Chị bảo không lo . Em chả thấy nó khỏi đâu, chỉ thấy
mỗi ngày nó to phình tướng lên ; em lo quá ! không ăn
không ngủ được chị ạ.

— Thê chị mắc bệnh đã bao lâu rồi ?

— Em phải đã ba tháng mười ngày rồi.

— Thê chả mấy nữa mà khỏi, trong nửa năm, 6 tháng giới
nữa, là tự-nhiên nó đẹp hẳn đây chị ạ !

— Sao chị biết thế !

— Vì trước chị cũng bị bệnh ấy, chả thuốc men gì chín tháng mười ngày khỏi phăng,

Bán nước

Mợ — Cậu ạ ! cậu đi làm ít lương mà tôi ngồi ăn không !
« Tọa thực sơn băng » Ngồi ăn núi lở, cậu làm nào soay cho tôi một ít vốn, để tôi đi buôn lấy đồng mà tiêu thêm chứ ! Không thì cậu bảo mây lúc mà bán-sỏi, hừ cậu ! ...

Cậu — Vâng ! được ! nhưng mợ muốn buôn bán hàng gì để tôi còn tính mới được chứ !

Mợ — Tôi muốn mở hàng bán nước !

Cậu — Mợ dở lắm ! mùa rét thì bán nước cho ma nó uống !

Mợ — Mùa nào chả có người uống ! cậu rõ dở hám quá !

Cậu — Thế mợ bảo ai uống chứ ?

Mợ — Người An-nam với người Tây !

Cậu — Thì ai chả biết người Nam với người Tây, nhưng mợ bảo những người thế nào mà lại mùa rét uống nước ?

Mợ — Thế thì cậu dốt thật, dốt không bằng chị em chúng tôi ! tôi nghe nói độ này người An-nam nhiều người chạy Hàn-lâm, chạy Nghi-viên, chạy công-nợ, chạy theo « tiểu-thư » mướt cả mồ-hôi, nếu không phải uống nước thì cổ bụng nóng khô sác đi đời ! Lại có nhiều người Tây béo nặng thật quá không dám đi xe, đi tàu sợ dục mỡ lên mà chết, đi bộ cho sút người đi ; mặc quần áo len dạ, người lắm thịt, lại đi bộ, thì làm gì chả nóng bức, nếu không mua nước mà uống, thì mỡ nó nóng rực người lên lại không phứt-la-căng cái đất à ! ? Có thế mà cậu không nghĩ được ! cậu cứ soay cho tôi vốn, tôi bán chắc phát tài !

Cậu — Mợ nói cũng phải ! tôi xin chịu ! nhưng mặt mũi mợ thế kia lạt đi bán nước, người ta không ca từ-đại cho mà nghe à !

Mợ — Tôi lấy cậu ! cậu cứ mặc tôi ! tha hồ cho họ tứ-đại với bát-đại, miễn là có tiền cho cậu đi si-nê-ma là được rồi !

Cậu — Mợ thực là bạc « Hiền-phụ ». Vâng ! tôi xin theo ý mợ !

Nghề xướng nhất ?

— Làm Vua xướng nhất !

— Xướng gì ! còn phải lo việc nước, khi trị lại còn khi loạn, có khi nằm không yên giấc, ăn không ngon mồm ! chả xướng !

— Làm quan xướng nhất !

— Quan cũng vậy ! phải lo phải nghĩ, cho đáng mặt làm bực phụ-mẫu dân chứ ! chả phải.

— Làm chủ hiệu buôn to xướng !

— Cũng chả xướng !

— Vậy thê nghề gì xướng nhất ?

— Lây tây xướng nhất ! lây tây, tây cho đeo vòng hột xuyên hoa, tây cho ăn trắng mặc chơn, cho nằm giường Hồng-kông, cho nằm đệm da, cho ăn, cho chơi, cho đi ô-tô cho xem chớp bóng, cho quạt máy mát, cho lò sưởi ấm, thôi thì trăm nghìn sự xướng khác không sao kể xiết ! mà lo không phải lo ! nghĩ không cần nghĩ, cứ việc đánh phấn soi gương cho bảnh, cho đẹp giai, cho sức khỏe, cho tây yêu, thì được xướng xuất đời !

Vậy bác bảo còn ai xướng bằng !

— Thê thì xướng xướng tuyệt ! Nhưng « sợ » cái xướng ấy lắm !

Đi làm

— Thưa Me, chị em con hổ sinh phận gái, chưa lấy gì trả ơn cha mẹ, mà ăn học đã tốn bao cơm áo, vậy me cho phép chị em con đi làm, để lấy ít tiền mà dâng búi sề ngọt báo đáp đức cù-lao chứ ! me cứ bắt chị em con ở du-dú số nhà thê này thì bao giờ cho giả được ơn sâu nghĩa nặng !

— Thê chị em mấy bảo làm thì làm gì ?

— Băm bản hàng cùng biên chép cho một ông Tây còn trẻ tuổi chưa vợ con gì mà giàu có hàng vạn, ở phố B. H. ạ !

- Thôi làm gì thì làm ! chứ làm thế thì thà vợ chồng tao nhịn đói nuôi chúng bay, còn hơn chịu tiếng là nhà tông, nhà gia-giáo nhà có phúc !

Giời rét có ai mở quạt máy không ?

- Câu hỏi mới điên làm sao ! Óc bác nóng quá có lẽ điên mất rồi ! có lẽ phải mở quạt máy thì mới khỏi thì có !
- Không, tôi nói thực mà ! có phải là điên đại như ý bác tưởng lắm đâu ?
- Vâng, Bác không điên, nhưng câu hỏi của bác nó ngô-ngĩnh ngu-ngộc quá ! Ồi không giả lời đâu !
- Vậy thế bác không có thể giả lời được, hay không giả lời để tôi sẽ liệu !
- Vừa không thể giả lời được cũng có, vừa không muốn giả lời cũng có !
- Nhưng bác có chịu không ?
- Vâng ! em xin chịu, quan bác thử giả lời lấy xem làm sao nà !
- Thế mà phải chịu cảm miệng ! người sốt nóng chứ ai ! có khi phải ập nước đá quanh mình cho bớt nóng, chứ mở quạt máy mùa rét này thì đã thâm vào đầu, mà bác lạ !
- ? !

Ai nghèo nhất ?

- Cánh mình chân lấm tay bùn mồ hôi nước mắt mà vẫn nghèo, nghèo nhất chứ ai !
- Tuy nghèo nhưng còn có bát cơm mà ăn, chưa thực đã nghèo nhất !
- Người ăn mày nghèo nhất !
- Chả nghèo nhất ! họ đi xin còn được bát cơm mà ăn chả nghèo gì cho lắm !
- Vậy ai ?
- Người Hanoi nghèo nhất, mỗi lần tôi ra chơi với người với người bà con, sáng về quê sớm, chỉ thấy họ ăn cháo chứ không thấy có cơm ăn bữa sáng, chả nghèo sao lại thế !

Lấy thuốc

Cụ Lang Thang. — Cậu lấy thuốc gì? cậu kê bệnh ra xem.

Công-Tử Đường. — Thưa cụ, cụ xem mạch con tự khắc biết.

Cụ Lang Thang xem mạch xong. — Bệnh cậu lạ lắm, tôi không biết gọi là bệnh gì, chỉ bằng cậu cứ nói rõ ra để tôi kê đơn, cho khỏi phí mất thì giờ!

Công-Tử Đường. — Thưa cụ, con mắc bệnh tương-tư ạ!

Cụ Lang Thang. — Tưởng bệnh gì chứ bệnh ấy thì chả cần! không phải uống thuốc, cậu đừng nhớ gì, nghĩ gì tự khắc khỏi tuyệt nọc!

Văn lục bát

— Thấy nhĩ các nhà thi-sĩ làm văn thơ có khó không, hở thầy?

— Khó lắm chứ, nghĩ nát ruột nát gan mới thành một bài văn, bài thơ đấy!

— Thế con có làm văn được không nhĩ?

— Hừ, mấy bé không biết gì: học dốt như mấy thì làm văn thơ gì mà hỏi! rõ thật trẻ con có khác

Thưa thầy, thế mà con nghĩ con cũng làm văn được đấy thầy ạ!

— Thăng này nói bậy, mấy thì làm văn với tự gì, Ừ thì mấy biết làm văn gì, nói ra xem nào!

— Con vẫn bữa cơm nào cũng vào chạn làm văn lục-bát, văn nghe kêu đáo để.

Vậu lục-bát dễ thế, mà ai cũng bảo khó lắm nhât! thì con thì con thực không tin, thấy ạ!

Thế nào là thơ tuyệt-cú

— Tiên-Sinh khinh tôi vừa vừa chứ! Để tôi không hiển thế nào là thơ tuyệt-cú đây hân!

Này tôi bảo thực cùng Tiên-Sinh, chính tay tôi đây cũng đã làm thơ tuyệt-cú mòn bút giã tay rồi đó, thưa Tiên-Sinh.

— Tuy vậy nhưng Quý-Hữu có lẽ cũng chưa hiểu nghĩa thơ tuyệt-cú là thế nào đấy!

— Thơ tuyệt-cú có bốn câu, ba vắn chứ gì! Ầy đây tôi đã bảo! Quý-hữu đã hiểu nghĩa đâu?!

— Vậy thê Tiên Sinh giảng nghĩa cho tôi được linn-giáo thì thì thực là một cái vinh-hạnh lớn vậy !

— Thơ tuyệt-cú là một thứ thơ mùi nó không thơm, không ngọt, không ra mùi gì nhưng mùi ấy ghê lắm ! mùi ấy mạnh lắm ; hễ đọc thơ tuyệt-cú lên thì cái mùi nó xông lên điếc mũi không bịt nhanh thì nó vỡ tan ra cũng có khi. Hơi ấy xông ra nếu con cú nào ngửi thấy cũng đờ mắt choáng người, rũ cánh xuống mà bay nơi khác ; không bay đi nơi khác thì chết ngạt vì mùi thơ ấy, như cái hơi thuốc ngạt (gaz asphyaiant) dùng để giết người kừ đại chiến-trang năm 1914 vậy,

Cho nên gọi là thơ tuyệt cú ; nghĩa là thơ trừ cho cú tuyệt đi...!

— ,.?...!

Cái gì đẹp nhất ?

— Tiên đẹp nhất !

— Không ! Tiên chẳng đẹp ! Tiên đẹp nhất ! Vì có tiên thì mua liền cũng được ! không tiên thì làm cóc gì có tiên mà đẹp !

Làm sao cho chóng ?

Hai bác dân làng Bep được ngày họp mặt, nói chuyện nổ như pháo kêu, cười dòn như nổ đồ. Tiếng « cọt ! kẹt ! » hơi « phi ! pháo ! » lẫn với tiếng người, thực lắm huyền-náo !

Làm khói cuốn cuộn bay bổng lên lên từng không, lòng người tư-tưởng cũng cao sa như đáy bể !!

Hết truyện nhà cửa, đèn truyện nước mây, hết truyện nước mây, đèn câu truyện thời thê !

Hết câu truyện thời-thê đèn câu truyện mua-cười !

Bep Sơ, tu âm nước, thở pháo một cái hồi !

— Này bác bảo thì buổi này làm vua làm quan thì làm thê nào che chóng nhỉ ! ?

Bep Bờm hút xong sái nhì, con mắt lim dim, bỗng trừng mắt « ôc nhối » khoa tay nói lớn !

— Thì buổi văn-minh này, hễ luôn lọt khéo, chạy chọt tãi thì chóng làm vua, làm quan chứ gì !

— Chà phải! Phải chạy chọt, phải cúi luồn thì chóng mà làm
eóc gì! Vả, dẫu chạy chọt, luồn lọt thì tốt lắm được hàm
được phẩm, được hân-lâm; hay có anh-hùng lắm thì được
chức quan nho nhỏ, chứ bao giờ được làm vua!

— Vậy đi ă đầu!

— Lại càng sai lắm!

— Thề thì tôi chịu! Bác giảng cho xem nào!

Bếp Sơ tay vừa cọt cọt vừa lắc lư cái đầu, dung dùi nói:

— Đi làm phường chèo, phường tuồng thì chóng được làm
vua làm quan! chỉ chịu khó nhọc mặt và tốn hơi một tý, chứ
không phải nhọc nhằn!! Nào có đúng không?!

— !!!??!!!!!!?!!

Giấc mộng

— Nhờ thấy làm ơn đoán cho một giấc mộng!

— mộng gì?

— Tôi hôm qua tôi mê thấy giết người, thấy đoán xem lành
hay dữ!

— Không phải đoán, cũng biết ngay! mộng ấy dữ lắm! Bác
sắp phải tù đên nơi vậy! không mau mau trốn tránh dàu
cho xa, không thì tai-ách dấp đến nơi chỉ có kêu gọi!

— Sao lại biết vậy?

— Giết người thì phải tù ngục là lẽ tất nhiên! không có thấy
cãi, có khi phải đi đày còn-lòn cũng có!

!!!!???

Cái gì chua nhất

— Chanh chua!

— Thường nói chanh chua, nhưng chanh cũng chẳng chua
gì cho lắm!

-- Khê chua!

— Khê thì lại càng sai lắm!

— Vậy dâm chua!

— Chả chua mây! cũng không đúng!!

— Toa bảo ai chua!? cái gì chua?!

- Tiều-thư kia chưa nhât ! tay nào không biết trêu vào tay tiều-thư, tiều-thư mà mắng cho nhăn mặt, nhăn mũi, chau mày ghê răng ! tiều-thư há lại không chưa ư ! !

Đa Tình

- Tiên-Sinh thực là một nhà Văn-sĩ đa-tình !
— Ấy chêt ! Sao Quan Bặc lại nói vậy ! con người ta ai cũng có bảy tình, sao lại bảo tôi là đa-tình ! ! ?
— Vậy sao Tiên-Sinh lại đeo kính trắng để liếc cho được có tình-thần ? !
— ??? ! ! !

Ai quyền-thê nhất

- Nhiều người quyền-thê lắm !

Trong một nước ông vua quyền-thê ! ông Giám-quốc, ông Toàn-quyền quyền-thê ! Trong một tỉnh ông Tổng-Độc quyền-thê, trong một phủ, quan Phủ quyền-thê, trong một huyện quan huyện quyền-thê, trong một làng ông Tiên-chỉ quyền-thê ! nhiều người có quyền-thê, tùy theo cảnh ngộ, vị chí mà có khác nhau, như trong bản sóc đĩa thì ông mở bát quyền thê nhât !

- Chả phải ! ai quyền thê nhât kia mà ! chứ hồi dài dòng như vậy, thì ai phải tội ?

- Vâng, vậy thê bác bảo ai quyền-nhât ?

Tôi thì xin chịu đứt !

— Thế bác rõ ít kiên văn quá ! thằng mõ quyền thê nhât mây tiếng mõ « cộc cộc ! » vang một góc làng dẫu ai có việc gì đang làm đang nói cũng phải dừng tay cầm mõm mà nghe hiệu-lệnh. Một tiếng hò lên là ai cũng nghe theo rầm rập. Có khác gì « rống rống theo ạ » không thê chả quyền-thê nhât thì còn ai hơn nữa !

- ??? ! ! !

Ai không hay giận ?

- Hồi thê thì có ma giã lời được ?

— Thê mà tôi thấy ở làng ta có một người xưa nay thật có tính không hay giận đây !

— Bác bảo ai ?

— Ông Lý đương chứ ai ! Từ khi ông ra làm Lý-trưởng đền nay, có đền 15, 16 năm giờ, không biết bị quan huyện này quan huyện khác tát cho đền mấy trăm lần, thê mà tuyệt nhiên chẳng có hề giận đối bao giờ ! vẫn cứ lên mặt thân cận quan phụ mẫu lắm !

— Thảo nào, ông ta đã được cửu-phẩm ; Thực không uổng công !

Cái gì to nhất ?

— Cái nhà thờ Hanoi to !

— Không phải.

— Quả địa-cầu to !

— Cũng không phải

— Thê giới to !

— Chả đúng !

— Vậy thê cái gì to !

— Cái cửu-phẩm to nhất ! Chả to lại hai ba con bò, sáu bảy con lợn, 2 ba cút gạo, hai ba trăm trai rượu đều vì đó mà thê nuột trôi hết. Chả to mà có cái cửu-phẩm, người bé cũng hóa ớn ! Như ông Lý Bi đây người nghiện bẹp sắc ra mà có cái Cửu-Phẩm hóa to ngay ! Trước mới mang về cái Cửu-Phẩm chưa ăn uông gì thì còn bé xoàng vậy ! Đến khi cái Cửu-Phẩm ăn thịt bò, thịt lợn, cơm sôi rượu nước no phĩah bụng thì nó càng to kèch sự lên lắm. Vì thê mà ông ấy được ăn tiên-chỉ làng đó vậy » Chả to à ! Bác bảo sao »

— Vàng ! thê thì to ghê ! Má cũng ghê cái to ấy lắm !

Cắt tóc

— Bác ! tôi thấy Bác vẫn húi phi-lơ-dốp kia mà !

— Vàng ! vì k' ông có tiền nên để mặc nó mọc ra làm sao thì ra đó ! Chứ có phải phi-lu gì đâu ?

— Bây giờ Bác lại cạo trọc lông lóc đi, là thê nào ?

— Ấy nhân vì tóc nhiều thành ra to đầu, chui đầu cũng không lọt, nên phải cô soay lấy tiền cạo quách nó đi. Họa đầu nó bé bớt chạy chọt đầu cũng dễ Bác ạ.

— Thê thì bác thực lo xa quá!

Ai hay ăn nhất?

Ở ngoài tôi như mực, rết buột tằm xương.

Trong túp lều danh cửa đóng khít, hai bác nông-phu đang « chén » bữa tôi cạnh đồng lửa khi to khi thấp khi tỏ khi mờ, cạnh đồng lửa « ân-tĩnh » cùi gổ cùng dóm rạ vậy.

Một người nói:

— Tôi sao hay ăn quá. Một ngày ba bữa sáng, trưa, tối, thê mà vẫn còn muồn ăn.

— Thê mà bác bảo bác hay ăn! Chả phải!

— Vậy thì còn ai hay ăn hơn tôi nữa chứ?

— Các quan hay ăn chứ ai! Họ ăn cơm ăn cháo một ngày ba bữa, năm bữa còn chưa chán, lại còn thường khi phải ăn cả tiền nữa kia!

— Bác bảo sao lại phải ăn tiền ăn lễ!

— Ấy nếu họ không ăn tiền ăn lễ thì chẳng bao lâu mắc phải bệnh « kiệt » ngay!

— Thê thuộc bệnh « Kiệt » của họ tài nhỉ!

Ai hay ăn của ngọt nhất?

— Tôi hay ăn của ngọt nhất! Chả thê tôi trong nhà bao giờ cũng phải trữ đường mật thỉnh thoảng lại nấu chè, hoặc làm bánh ăn cho khỏi thèm!

— Bác thê cũng chả hay ăn của ngọt!

— Vậy ai kia?

— Ông Lý làng ta chứ ai! Ông ăn chè bao giờ cũng được! Chả thê mỗi lần lên xin triện xin chữ hễ không chè mang kèm, thì ông thèm của ngọt quá, không làm gì được! Tay mỗi không kẹ được! bụng thêm quên cả không biết triện để đâu! Cho nên

bao giờ' cũng phải mang chè, mang chè thì ông không thêm của ngọt, việc mới chóng xong!

— ..? ..!

Quan sát

— Bác đeo kính trắng?

— Vâng!

— Vậy bác cận-thị?

— Vâng! cận-thị cũng có! Thê với tôi đeo kính trắng để quan-sát cho tiện!

— Bác quan-sát gì?

— Quan-sát nhiều việc! Nhưng nhất là quan-sát xem bọn nữ-lưu ít lâu nay có được tiên-bộ không!

— Sao bác đề ý đến nữ-giới quá như vậy!

— Vì tôi vẫn viết báo hô-hào cổ vũ cho nữ-quyền! Và chàng ma phi-ăng-sê (ma fiancée) en hay đi phở lắm! Tôi đeo kính trắng để trông nom ở đằng xa cho tiện!

— Vâng! thê bác nhiệt-thành quá!

Mặc tây

— Tiên-Sinh xưa nay vẫn tự xưng là đạo-nhân, sao nay lại mặc tây mà trông một quá như vậy!

— Vâng! hiện bây giờ tôi vẫn xưng là đạo-nhân! Nhưng tôi sờ-dĩ âu-phục là vì theo ý tình-nhân tôi vậy!!

— Vây! ra ngài vừa làm « đạo nhân » vừa làm « tình-nhân »! đáng kính thay! Công việc nặng nề lắm nhỉ!

— ..?..!.....

Ăn sương

Mười giờ đêm, một công-tử âu-phục rất choáng, rất một gõ cửa vào chơi với một công-tử quốc phục.

Công-tử quốc-phục đang xem bộ « le Cid » của Corréille. Vội vàng buông sách xuống bàn. Rồi đó, chè tàu nhập động. Hai công-tử tây nam truyện vãn một hồi! Mãi soay đến truyện đời nay.

Công-tử âu-phục lên động hỏi.

— Bác bảo ai hay ăn sương nhât !

— Chó hay ăn sương nhât !

— Không phải !

— Kẻ trộm hay ăn sương nhât !!

— Không đúng !

— Thê thì tôi biết rồi ! Có một bọn hay ăn sương nhât. Nhưng có Bác ngồi đây chả lẽ tôi nói ra không tiện !! Nhưng nghe đâu ấy họ ở hàng Đường thì phải !

— Bác cứ nói thực ra ! can chi má úp mở !

Nói ra ngại gì !

— Thưa Bác không phải là tôi có muôn úp mở !

Vấn biết nói ra cũng chẳng gì ! Nhưng bọn ấy ghê lắm, nói ra thì họ cầm giao giết chết tôi mất !! Bác lại còn lạ gì mà hỏi đến đâu đến đấy nữa !!

— ??? !!!

Nước ở đâu độc nhất

— Nước Hanôi độc nhất !

— Thật không !

— Thật ! Thật lắm !

— !!! Thảo nào tôi có con bé cháu cho nó ra học ở Hanôi mới trong độ bốn, năm tháng mà người trông xanh-bùng, đôi mắt ngấn ngò, có lẽ vì nước độc mà đã mắc bệnh báng rồi cũng nên !!

Tạm dứt nút lọ cười

Lừa sâu vì có nước đá mà tạm nguội đến bây-giờ.

Ai tưởng hôm nay tét-mô-mét lên đến 30 độ, mặt Thái-Dương

chòng-chọc dòm xuống nhân-gian chẳng khác gì về tháng năm tháng sáu, làm cho nước đá tan hết mà bị lửa sấu, bị lửa giới hút ráo hết ! Thành ra lửa sấu ngùn ngụt bốc lên đưa cùng lửa mặt giới !! Lửa giới dọi xuống lửa sấu bốc lên, óc ta ở vào giữa mà bị muôn phần bức sôt ! May được xương sọ cứng dần như đá cuội nên không đèn nổi bỏng, sém, hao, mòn đi chút nào ! Duy có lọ cười đang cơn bất ý chẳng ngờ không kịp đút nút, bị sức hai thứ lửa mà bốc hơi bay bổng lên mây xanh !!

Tiếc thay ! Bút chưa cùn, mực chưa cạn, giấy chưa hết, mà lọ cười đã bốc hơi !

Nhưng mà thôi ! Giờ đã qua không sao kéo lại, cười bốc hơi không thể lại còn !! Vậy cũng đành cho tạo-hóa đánh ghen, mà yên tâm đút nút lọ đựng cười, rồi đây ta thu xếp tìm tòi, biết đâu chả có phen lọ kia lại cười « đây cười » ra mà tiêu-khiên !! Ta yên tâm chờ đợi, dám mong các bà con anh em đồng-bệnh nòi Hồng-Lạc đất Việt-Nam cũng gắng đợi sang năm Kỷ-Tỵ này, la lại cùng nhau cười tươi như hoa nở, dòn như pháo kêu ngày mồng một !!

Và chẳng nữa : lạc cực sinh hi, cười lắm nên tràn tuôn giọt-lệ. Ta cảm bút vạch truyện « mua cười » mà nay mặt đã đầm đìa nước mắt ! Vậy ta xin phép cùng các bạn thanh-khí, để cho chút thì-giờ, cảm khăn mũi-soa mà khai-quang sái-tảo đôi « cánh cửa của linh-hồn ».

Rồi đây, gió quang, mây ám, lửa sấu có phen tạm tắt, những lúc mưa dầm đêm đen, lại xin mở màn bày phong mà cười vui cùng các bạn !!

Tâm-tinh vô-hạn, lọ cười đã cạn,

Dám xin ai tri-kỷ tạm dừng cười ! Gặp nhau rồi chẳng mấy mươi !!!!! Dịcà-giã Phi-lô-Dốp hì hì !!!

Đồ các bạn cười sang năm Kỷ-Tỵ. lọ cười có mở nút nữa hay thôi !!!!!

MỘT TIN MỪNG CỦA NỮ NHÂN

Nữ-lưu Thư-Quán

Tổng-cục : Gocong

Tổng Đại-lý Hanoi Bắc-kỳ

NAM-KÝ THƯ-QUÁN — Hanoi

LỜI TRUYỀN CÁO

Lựa chọn các sách thực hay để bán cho chị em bạn gái bằng cái giá rất hạ, các sách rất có ích về tinh thần đạo đức về nền luân lý nước nhà, giúp cho trí-thức Nữ-lưu được chóng mở mang về đảng học văn trên cao.

Các sách hoặc trước-tác dịch thuật chọn sách có giá trị về các khoa-học, Lịch-Sử, Chính-Trị, Văn-học, Khoa-học, Giáo-Dục, Thương mại, Thực-nghiệp, Phụ-Nữ-Văn-Đề, Nữ-công. Tiểu-thuyết. v. v.

Khích-khuyến Văn-Sĩ ra đời, chỉnh đốn nghề xuất bản.

Trong thời kỳ rất ngắn ngủi, mà trong nước lập được rất nhiều Tùng-Thư, Thư-Xã, Thư-Quán, về phần vật chất trông rất rục rỏ, về đảng tinh thần thì chưa có, các Thư-Quán lập điều có mục đích và tôn chỉ giống nhau, phần nhiều lại làm sai sai lạc cả mục-dịch, vì lẽ đó cho nên Quốc-Dân không có lòng tin-nhiệm các nhà xuất bản, cho nên số sách in ra rất ít mà không tiêu thụ được mấy.

Các văn-nhân trong nam giới, trong Nữ-giới có lòng nhiệt thành vì Quốc-Dân không phải ít, vì các nhà xuất bản làm sai lầm mục đích tôn chỉ, cho nên tâm lòng nhiệt thành sinh ra nguội lạnh, có sách hay mà không chịu ban bố cho Quốc-Dân, vậy nay Nữ-Lưu Thư-Quán sưu tầm để xuấ bản, các văn nhân có sách hay nên tuyên bố cho quốc-dân.

Trong nước các sách về các khoa còn thiếu nhiều lắm. Các văn nhân có môn gì hay, nên mau ban bố cho đời cũng là công to với Quốc-Dân vậy

Sách Nữ-Lưu đã xuất bản
1 Gương-Nữ-Kiệt, tác-giả,
Phan-thị Bạch-Vân, 0.50
2 Gia-Đình Giao-Dục Thường-Đàm
tác-giả Đạm-Phương nữ sử. 0.50
3 Giang Hồ Nữ-Hiệp,
tác-giả Hoàng-thị tuyết Nga.
4 Kim-Tú-Câu tác-giả (Đạm-
Phương nữ sử. 0.50

Sắp xuất bản
1 Phụ-Nữ Tân-Khoa, (quyển hạ)
2 Nhân-tình-ngẫu-lục, còn 9 quyển
3 Tinh-Dục-Tú, (Nguyễn học Hải
4 Mạc-Tú-Qanh,

Các sách ra hàng tháng một quyển

Mua năm 12 quyển giá	3\$50
Mua 6 quyển giá	1.80

Chị em ngoài Bắc-Kỳ mua năm hay nhận làm Đại-Lý bán sách Nữ-Lưu Thư-Quán hay hỏi, thẻ lệ, giao dịch với Nữ-Lưu.

xin viết thư cho Tổng Đại-Lý Bắc-Kỳ

Librairie Nam-Ký

17, Boulevard Francis Garnier — Hanoi.

Stylos français « Grand Aigle » Plume 18 carats

Bút máy ngòi vàng 18 carats tốt nhất hạng.

Hiệu « Grand Aigle »

Bán tại

Nam-Ký Thư-Quán

Tonkin 17 Boulevard Francis Garnier 17 — Hanoi

SÁCH BÁN BUÔN

Nam-Ký Thư-Quán xuất bản và Đại-lý

1er Đại Minh Kỳ Hiệp lịch sử tiểu thuyết (trọn bộ)	0.890
2e Nhật ký sợ vợ. Hoạt kê tiểu-thuyết (trọn bộ)	0.50
3e Nữ Anh Hùng, lịch sử người con gái liêu minh cứu nước	0.22
4e Ngụ Ngôn Tập đọc, các chuyện cổ tích nước nhà	0.30
4e Bài hát nhà Quê, khuyên nông công thương	0.10
5e Khai Tâm luân lý, sách cho trẻ con xem rất có ích	0.12
6e Duyên hay Tội, cảnh thế tiểu-thuyết	0.20
7e Trung Đông đại chiến sử, lịch sử tiểu-thuyết mỗi số	0.06
8e Hôn Thờ, (tức là duyên nợ văn chương) có 16 lời văn thơ khác nhau	0.20
9e Mua Cười văn riêu đời, Phi-Lô-Đỗ soạn, ai xem phải thất lưng cho chặt chằng cười vỡ bụng mật,	0.20
10e Thoát Hiểm, chinh thám tiểu thuyết, trọn bộ	0.36
11e Mưa Sắt kỳ án, chinh thám tiểu-thuyết (trọn bộ)	0.50
12e Gạ Quang ngọc Lý đình xuân dịch thuật (sắp ra)	

Sách Saigon mới đến rất hay

1e Tây Phương Mỹ Nhân	2 quyển	1.00
2e Giáo Thụ Tế Gia	1 quyển	0.50
3e Bèo May ta Hợp	1	0.60
4e Nhân Tình Âm Lạnh	Hồ Bửu Chánh soạn	2.40
5e Gia Đình Ngộ Biền	1 quyển	0.60
6e Cơ Trời Mây Toạ	1 quyển	0.60
7e Một Thiên Thảm Sử	1 quyển	0.60
8e Ai Lâm Được	1 quyển	1.00
9e Gái Anh Hùng nước Nam	1 quyển	0.50

NỮ LƯU THƯ QUÁN

Đã xuất bản

1e Gương Kiệt Nữ, Phạm thị Bạch Vân soạn	0.50
2e Gia đình giáo Dục Phương Đàm (Đạm phương nữ sĩ soạn)	0.50
3e Kim Tú Cầu, Đạm Phương nữ sĩ soạn	0.50

Các sách của Nữ-Lưu thư-quán bán tại Tổng Đại Lý Nam Kỳ Hanoi
Ai muốn nhận làm Đại-Lý bán sách Nữ-Lưu xin cứ hỏi hay
viết thư cho bản quán

Thơ, Mandat gửi cho:

Librairie Nam-Ký

17, Boulevard Francis Garnier Tonkin

NGAN-GIA Bối-khâm Thi

DỊCH-GIA Văn-Hạc và Song-Đồng

TRUNG-ĐÔNG ĐẠI CHIẾN SỬ

LỊCH-SỬ TIỀN-THUYẾT

Việt-Nam Họa-Quán

Bộ sách này là lịch-sử nhà Mãn-Thanh Trung-hoa, lịch-sử vua Minh-Trị Nhật-bản, lịch sử nước Trung-hoa và Nhật-bản đánh nhau, Cao-ly mất nước, chuyện rất gân, chép toàn sự thực, đánh nhau toàn đồ binh khí văn-minh. Xem đó ta có thể biết rộng nghe xa, am hiểu sự hưng vong gương thắng bại một dân-tộc trong trường cạnh-tranh trên chôn vũ-đài vậy. Tóm lại là một bộ lịch-sử tiên-thuyết ai cũng nên xem.

Sách ra số đầu 16 trang bán giá đặc-biệt 0\$04. Cuối tháng này thì có sách

Nhà xuất-bản

NAM-KÝ THU-QUÁN

17, Bd. Francis Garnier — Hanoi

IN TẠI NHÀ IN ĐẠI-ĐỒNG — HANOI